

Tilskud end det, som foreslaas her. Og da dette høje Ting i 1901 afgav sin Betænkning over Forslaget, da foreslog Flertallet ligeledes et saadant Tilskud til Kommunerne. Ganske vist var der sat et Minimum; man foreslog $1\frac{1}{2}$ Million som sikkert Tilskud, men yderligere, hvad de ny Skattelove vilde indbringe ud over 7,100,000 Kr., dog ikke ud over 1 Million. Det daværende Flertal foreslog altsaa den Gang et Tilskud til Kommunerne, fra $1\frac{1}{2}$ til $2\frac{1}{2}$ Million, altsaa den samme Sum som Maximum, som her er foreslaaet.

Hvad det andet Punkt, nemlig § 7, angaar, havde jeg, da Sagen sidst var til Behandling her i Tinget, Lejlighed til at høre udtalt megen Frygt for, at de Skattevedtægter, som kunne vedtages efter § 7, vilde give Anledning til Vilkaarlighed. Men jeg vil dog her bede erindret, hvad der da nu haves, og hvorledes Forholdet er nu. Der paalignes nu en Skat efter Formue og Lejlighed, i Købstæderne efter Vedtægter, der give et meget vidt Spillerum, og i Landkommunerne oftest uden nogen Vedtægt. Alt hvad der nu siges imod § 7, kan mindst i lige saa høj Grad siges om den nuværende Skatteordning; man kunde lige saavel om denne sige, at den giver Spillerum for fuldstændig Vilkaarlighed. Men det er dog ikke saaledes, at Ligningskommissionerne eller Sogneraadene sidde og foretage Ligningen ganske vilkaarligt. Jeg skal henlede det ærede 4de Medlem for 2den Kreds' Opmærksomhed paa et udmærket Foredrag, som i sin Tid har været holdt ved et Købstadsforeningsmøde, et af de aarlige Købstadsmøder, netop om dette Spørgsmaal, om Kommunerne burde gaa over til en fast Indkomstskat eller blive ved Skatten lignet efter Formue og Lejlighed. Vedkommende Foredragsholder holdt meget bestemt paa, at Kommunerne maatte blive ved den nuværende Ordning, altsaa med fuld Ret til at tage Skøn over hver enkelt Skatteydere hele økonomiske Evne, hans Evne til at tage Del i Skatten. Vedkommende Foredragsholder omtalte, at hist og her kunde man i Købstæderne høre, at nu skulde det være gammeldags at beskatte efter Formue og Lejlighed, det var bedre at faa en fast Indkomstskat, men han afviste fuldstændig denne Opfattelse. Og det viste sig ogsaa paa Købstadsmødet, at man der ganske overvejende var enig med Foredragsholderen. Han henviste til, at Modstanden mod Skatten paa Formue og Lejlighed, Modstanden mod at lade Ligningskommissionerne beholde Myndighed til i videste Omfang at tage

Hensyn til den enkelte Skatteydere hele økonomiske Evne og bestemme hans Skat efter denne, gav sig Udtryk i, at man kaldte det en Ligning „paa bedste Beskub“, ved hvilken den enkelte Skatteyder blev fuldstændig underkastet Ligningskommissionens Skøn. Foredragsholderen udtalte herom bl. a. — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier: „Ved Beskatning paa Formue og Lejlighed maa man selvfølgelig overlade saare meget til Ligningskommissionernes Skøn. Men dette Skøn er ikke et, som man fanger i Luften, det er samvittighedsfulde Mænds Overvejelse af alle de Omstændigheder, der komme i Betragtning, og hvad er Indtægtsskatten? Aldeles det samme“. Foredragsholderen fortsatte videre, at ved Fastsættelsen af en Mands Indkomstskat kom man ind paa ganske det samme Skøn. — Foredragsholderen var efter det foreliggende officielle Referat fra Købstadsmødet Overretssagfører Jensen i Nykøbing paa Falster. Jeg var ikke til Stede ved dette Købstadsmøde, men jeg skulde tage meget fejl, om ikke Foredragsholderen var det ærede 4de Medlem for 2den Kreds. Jeg tror ikke, at Spørgsmaalet om § 7 kan volde større Vanskeligheder. Det er jo i Virkeligheden saaledes, at omkring i Kommunerne ønsker man vedblivende at kunne ligne efter Skøn, ønsker man ikke at gaa over til en fast Indkomstskat — ja, ganske vist har Repræsentantskabet for den danske Købstadsforening for nylig slaaet derpaa — man ønsker som hidtil at kunne lægge Skatten efter vedkommendes Formue og Lejlighed, man ønsker som hidtil at give Ligningskommissionen Adgang til at dømme over alle herhen hørende Forhold, til at lægge Skatten efter den enkeltes hele økonomiske Evne. Og der er ingen Grund til ikke nu som den Gang at have den Tillid til Ligningskommissionerne, at det ikke er Folk, der sidde vilkaarligt og dyngte Skatten over paa enkelte efter Fordogtbefindende, men at det er samvittighedsfulde Mænd, som gaa frem efter vel overvejet Skøn.

Hvad angaar Spørgsmaalet om de bornholmske Købstæder, saa erindrer jeg, at det har været oppe før, og viser det sig, at der vil blive nogen Ubillighed med Hensyn til Fordelingen for Bornholms Vedkommende, saa vil denne Sag vel ogsaa komme for ved den kommende Udvælgelsesbehandling, og jeg skal i den Henseende stille mig velvilligst muligt over for Bornholm.